

milia, ens recordem de comprar la cera a casa seva, per a després, poder fer l'elogi del difunt des de les columnes de «La Comarca».

Els ideals del director de «La Comarca», són candeles de funeral; i amb *periodistes* d'aquesta mena, encare que's diguin Miquel Parera, no tenim ganes de discutir-hi. Perdríem el temps i no'ns entendríem.

I, endemés, creiem que'l Profeta pot dir allò de *Pasearás sobre el áspid y el basilisco, y pisarás el león y el dragón*.

Sí, sí; el Profeta pot dir-ho això, i molt més; el què podem assegurar-li, és que no diu, el Profeta, que un bon catòlic, un home d'ordre i un pare de família hagi d'anar al *Britisch Bar*.

P. VEGUÉ

Amb l'exclusiu objecte de demostrar que la nostra actitud davant les eleccions per a diputats provincials està en harmonia amb la guardada pel Bloc Republicà Autonomista, de Barcelona, creiem oportú reproduir la següent gazetilla del nostre colega «La Lucha»:

Atiende, ciudadano: Te quejas a cada hora del gobierno. Lamentas la falta de escuelas, la falta de carreteras y de caminos, el desbarajuste en el servicio de ferrocarriles, la injusticia en los jueces, la cruel soberbia en los caciques, la inmoralidad en la administración, el desconcierto, el agio, la afrenta, la miseria, la podredumbre que lo invade todo. Te quejas a cada momento de la acción de los gobiernos y... votas a los gobiernos; a los candidatos del Régimen, liberales o conservadores o lli-gueros

Esto hacen muchos ciudadanos. Tal vez tú lo haces también. Entonces, si es así -- imbécil -- no te quejes, no te lamente. Pagas tus culpas. Arrastras la miseria de tu alma. Llevas auestas el peso de tu torpe civismo. Te crees muy listo, muy «aprovechado», y te conduces como un perro. Mereces tener por amo a un Romanones

Balla la baldufa...

Balla el nostre poble

Sempre anem ballant. No sols quan és Pasqua o Carnestoltes, no sols cada festa... Tots ballem tot l'any.

Un dia, el meu amic en Manel Fontdevila, es queixava perquè'l jovent ballavem massa.

Jo, avui m'atreveixo a queixar-me perquè n'hi ha que ja no són joves i, en canvi, també ballen.

Consti que no'm refereixo als casats que ballaren per Carnestoltes i si solament als que no ballen per voluntat pròpia, sino que'ls fan ballar.

Al jovent ens fa ballar, per exemple, una orquestra o un piano. oi? Doncs a aquells que pels seus anys, ja gairebé no se'ls pot titllar de jove, no'ls fa moure ni un aïrós vals de corne tí, ni tampoc un fox trot d'aquells tant picats de banda de regiment.

Els solament ballen a compàs dels precos o de les ordres (segons el cas) d'algun d'aquests homes que encare que res entenen en composició musical, són prou harmònics per a har-

monitzar el criteri dels altres amb els seus capricis o conveniències personals.

Així és, doncs, que als que ja no són jovent, els balla també'l criteri... la seva pròpia pensa.

Nosaltres, en arribant Carnestoltes o bé Pasqua, ballem molt, pot-ser massa. Ells, ballen en altre diada ben distinta de la nostra. Els grans, ballen així que venen eleccions.

Ja s'acosta'l seu dia; ja'ls veureu també com, de tant sedents de ballarugues, ballaràn, ballaràn... no fins que estaran cansats; fins que'ls diràn prou.

I veurem també com molts d'aquests que en diferents ocasions s'han il·lusionat per a sortir a dançar amb una noieta escaienta, vestida amb llana vermella, groga i morada... habillada amb una gorra frigia, símbol dels seus sants ideals de república, se contenten amb una balladora poc atractiva, passada ja de moda i que sols brilla quelcom, pel sol fet de que porta corona.

I encar en veurem de més mancats d'esperit que aquests; també presenciarem com alguns dels que amb el cor endolat han rendit tribut a martres que sucumbiren per la santa causa de la llibertat, s'oblidaran de la memòria d'aquells grans homes i donaran el braç a una altra noia, vermellement emboïnada, que 'ls oferirà una flor, la *flor de lis*, la flor que'n farà escarni, la flor que li feu de bandera en aquells moments d'assalt, d'assassinat i de lluita vil, en els que hi sucumbiren els valents ciutadans quin record un dia els enterniren.

Tots ballaràn; més, amb tot i ballar, ells i nosaltres, no hi ballaràn com nosaltres.

Els que som jovent, ballem quan volem i amb qui volem.

Els que representen el pes de la societat ballen on els fan ballar i amb qui'ls fan ballar.

Nosaltres, per ballar rodó, ens assemblem a la baldufa; ells s'hi assemblen perquè com a ella se'ls fa ballar amb un cordill; i no és pas el mateix.

Joventut, no ballem tant, preocupem-nos de la vida!

Gent gran, no permeteu que us fassin ballar! Mireu que ja són homes, que podeu tenir el pensament lliure; que teniu criteri propi, i no us supediteu a la voluntat dels altres

¡Ballem tots per Carnestoltes!

¡No ballem per les eleccions!

¡Ballem rodó, com la baldufa i no que, com a ella, us fassin ballar bo i estirant vos el cordill!

AMADEU BARBANY

El Teatre Català

Per fi sembla que la reaparició del Teatre Català, a Barcelona, és un fet, i no un fet eventual, com altres vegades que se'n parlà resultà ésser, sino un fet verídic.

Fundem el nostre optimisme en que, mentre per un costat s'anuncia en el teatre de Novitats la nova producció de l'excels Guimerà «Jesús que torna», amb l'aconteixement artístic d'encarregar-se del protagonista'l genial actor l'Enric Borràs, per altra banda se dona com a segur que l'antic teatre català «Romea» ha sigut cedit novament per al conreu de l'art escènic de la terra a una rumbosa empresa que's proposa posar en escena les millors produccions del nostre teatre, qual empresa de moment ja s'avença que està en son programa'l

no escatimar pessetes ni suprimir detalls; ans al contrari, ja se'ns fa saber que, costí'l que costi, vol que les obres se presentin amb tota la propietat i esplendidesa que les mateixes exigeixin.

Alegrem-nos-en; car anem en camí de tornar a aquell temps, tant enyorat, en que la nostra llengua's veia honorada i admirada, àdhuc pels eterns enemics de la nostra literatura i del nostre creixent progrés en els diversos ordres de la vida; puix moltes vegades, subjugats per la càlida prosa dels nostres literats, se veien obligats a regonèixer la vàlua real de la nostra llengua i de la nostra personalitat.

Sí, alegrem-nos-en de que renaixi'l Teatre Català; així tindrem ocasió de fruit de les bel·leses de la prosa sempre hermosa d'en Guimerà, de la literatura sociològica de l'Iglesias, de la punxanta ironia d'en Rusiñol, de l'immortal poesia d'en Pitarra i de les demés qualitats que adornen als nostres autors. I fem vots per a que l'increment que pren a Barcelona'l Teatre Català se fassi extensiu a totes les demés poblacions de Catalunya.

La gent de la ciutat ideal

Les dones passejaven
pels parcs de les ciutats
cobrint sols amb un manto
el seu hermós cos blanc,

i'ls homes les miraven
com solen mirà'ls déus
l'amor i la bellesa,
que eixampla'l sentiment.

No hi era la luxúria;
no havia enamorats,
perquè tots s'estimaven,
perquè eren tots germans.

No's veien cares fosques
ni cossos deformats;
tot-hom era perfecte,
sabent tots d'estimar.

I en tot rostre hi floríja
un fresquívol somris
i llur mirada era
tranquilla i juvenil.

No's veia la vellesa
pels signes de la faç;
que'l cor sempre era jove
i el rostre sempre sa.

E. M.

NOVES

DE SPORT. — Sembla que aviat serà un fet l'implantació d'una pista per a patinar en els jardins del «Casino de Granollers».

No cal dir que tot-hom rebrà amb gust aquesta nova, puix tal diversióportiva, ademés de proporcionar esplai a la joventut, constituirà una nova manera de fer exercici, cosa sempre saludable pel cos.

CINEMATÒGRAF. — Ens havem fixat que en el «Mundial Cine» s'ha escursat el títol del programa de pel·lícules.